

Thomas Molnár Szüleivel

A szüleimmel vagyok a képen, 1934-ben. Amikor én születtem, már megvolt a közös bolt, és a Thököly út 12-ben laktunk, bérlakásban. Kigyermekkoromból nem sokra emlékszem, csak arra, hogy meleg és szerető környezetben éltem. Emlékszem, kiskoromban anyám látogatóba vitt különböző rokonokhoz, akik nagy húhót csaptak körülöttem, amit eléggé untam. Mindenesetre az biztosan látszott, hogy szeretnek. A kedvenc időtöltésem az volt, amikor levittek a két bolt egyikébe vagy a raktárba, ami a lakásunkhoz közel volt. Egyik legkorábbi emlékem, másod-unokatestvérem, Róna Márta halála, aki tizenkét éves korában halt meg, ha jól tudom,

agyhártyagyulladásban. Emlékszem, milyen rémület és felfordulás volt, és Róna Bandi, akinek Márta az igazi unokatestvére volt, vigasztalt. Különben a gyerekkoromról csak jó emlékeim vannak, hála istennek, csak jót tudok mondani. Szoros családi kör volt, mindenki nagyon szerette egymást. Nem mondom, hogy soha nem volt hangos szó, mert az biztos volt. Biztonságos körülmények között nőttem föl. Megvolt a biztonságom. Mindig mindenünk megvolt. Nem mondom, hogy fényűzés volt, de a világon mindenünk megvolt. Ennivalóból mindig csak a legjobb és bőségesen. És nagyon szoros családi kapcsolat volt, nem csak a szűk család, hanem a nagynénikkel, nagybácsikkal, nagyszülőkkel. Gyerekkoromban rengeteg ajándékot kaptam. A születésnapomra, de úgy is, hogy nem volt semmi alkalom. Mindenem volt. Volt Märklinem, kisvasutam, rengeteg ólomkatonám, aztán, amit nagyon szerettem, ilyen kirakós puzzle, nem tudom, magyarul hogy mondják. Nem kockák voltak, hanem ugyanolyan volt, mint most, ilyen amőba alakú. Aztán rengeteg könyvet kaptam. Kisebb koromban ilyen kemény kihajthatóságokat, amikből nagyon jó házakat meg várakat építettem. De elég zárkózott gyerek voltam.